

בבנימינה, בבית קטן המוקף בפר- חים ציפוניים, מתגוררים בני מישל- חת באר. הם לא נחרו לגור במושבה מרוחקת ושקטה בשל היותם חקלאים, אלא פשוט העדיפו לחיות מחוץ למישל- חק הלאומי ולהיראות, המאפיין את העיר.

את בעלה, גדי, הכירה אילה כאשר שירתה בחיל-האוויר. מישפחתה עברה לגור בארצות-הברית כאשר היתה בת 12, עובדה שבהכרח הביאה לכך שתתמודד עם התמרדויות שנות ה-60. היה לה קשה, כי בית הוריה היה מאו-

מילות המכתב הלהיבו את אילה, שחיפשה קרקע יציבה. כעבור שבועות אחדים כבר היתה בדרכה לארץ. היא הצטרפה לחיל-האוויר, והפכה שלישה של רם פקר בטיסת הפוטומים הרא- שונה.

עצה של פסיכולוג. אחרי שסיימה את שרותה הצבאי, התחתנה, ילדה את שני ילדיה, ומצאה את עצמה מתי- פוררת. עד גיל 18, כשלמדה בניירורק, הספיקה לצייר הרבה. ציור שלה אף הוצג במוסאון היהודי של ניוירוק. והנה, אחרי שנים של שרות צבאי, שבה לא היתה צריכה לתת לעצמה ריכוז-שבוע על חייה, מצאה את עצמה קורבן לאיראות לגבי המסלול שבו עליה ללכת.

אחרי טיפול פסיכולוגי ממושך אצל דני רודי, בנו של דויד רודי, הפסיכולוג הנודע, הבינה אילה שמשמעות חייה תלויה בעשייה בלבד. היא התחילה לצייר יום-יום, שמונה שעות ביממה. בגיל 38, אחרי שנים של ציור וחיים בארץ, קשה לאילה להסכים עם מצב האמנות בישראל. היא נתקלה בתה- לוכה של אנשי יחסי-ציבור, שאינם מסוגלים כלל לבטא רגע אחד של חוויה אמיתית. "איך אפשר להפוך את עבודת-האמנות לעוד אובייקט אופנתי ממוסחר?"

גרשוני במקום בק. אומרת אי- לה: "מה שקורה במערכות הבריאות והביטחון קורה גם באמנות. גם פה אנו

כפר ערבי של אילה באר
ששואל בק יושב בשווייץ...

ומתמיד שמרני ביותר. מגיל 15 מצאה את עצמה כואבת את שירי ג'ניס ג'ופלין וחולמת על אהבה חפשית. בגיל 18 היתה אילה במצב נפשי לא-יציב. בבית תמיד אמרו לה שהחיים הם משהו מוגדר וברור, אך ניוירוק היתה בתהליך של התנערות ממוס- כמות, ועיצובו של חלום אנושי נקי מכל עבר. כמה ממכריה מתו מסמים, אחרים הפכו ציירים חסרי-אונים ומפוחדים. אילה נשארה במבוכה שעוררה בה חרדה.

חרבה מישראל שלחה לה מכתב, שבו סיפרה לה על גיוסה לחיל-האוויר ועל המדים הכחולים והיפים שקיבלה. הודאות והביטחון העצמי שעטפו את

מוצאים את החולי, העוטף את החברה הישראלית, והנותן לבינוניות. במסווה של מיקצועיות, לשלוט בכל תחום. "במצב כזה, שמואל בק יושב בשווייץ, ואת ציוריו, שנמצאים בידי מוסאון ישראל, שמו במחסן. גרשוני, לעומת זאת, הוא המלך הלא-מוכתר של האמנות בארץ.

ביאליק חשב ותיכנן כל מילה בפואמה הבניסית תחת כנפך. וגרשוני לקח טוש ונייר ופשוט קישקש, אך לקישוש קרא הבניסית תחת כנפך. סיפור האמנות בארץ הוא בעיקר סיפורם של טרמפיסטים עצלנים, שאף אינם מוכנים ללמוד רישום. השאיפה (המשך בעמוד 21)

אריאל שרון אינו השור

הכללים

של ועדת-אשר. אבל זהו המיקרה הראשון שנדון

שרון, ריקליס ומבנק-המדינה

ירושלים, ב' באדר
התשס"ז
3.3.87

כל-ס' 22

לכבוד
מר אריאל שרון
שר התעשייה והמסחר
ירושלים

אדוני השר,

הנדון: חיפה כימיקלים בע"מ - כללים למניעת ניגוד עניינים
כל סרים וסגני הרים

ביום 16.2.87 העביר משרד למנכ"ל משרד פנייה בנושא שבנדון.
העתק מהפניה מצ"ב.

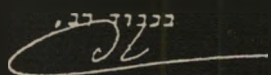
טעבר לחיבוקים הנוגעים לסיפולו של משרד בבקשת החברה שהובאו
במכתב האסור, יש לעניין גם הקבס הנוגע לך אישית.

אחד מראשי קבוצת המסקופים שרכשו את השליטה בחברה, סמך לפני
הגשת ערר החברה על החלטת מינהלת מרכז ההשקעות, הוא מר ס. ריקליס.

מהמסמכים המצויים במשרד בענייניך האישיים במסגרת הכללים למניעת
ניגוד עניינים של סרים וסגני סרים, עולה כי מר ריקליס הוא תושב
בתוך אשר נתן בזמנו לחברה שקמים שבבעלותו רעיונות הלוואה
ללא דריבה בסך של כ-500,000\$

נראה לי שיש באן לכאורה "עניין אישי" בסובן הכללים שחייב אותך לנהוג
בהתאם לסעיף 7 לכללים, לאמור, להודיע על הפניין ולהביאו לאישור ועדת
סרים, לא כל שכן, נוכח הסיפול החרוג עליו עצבועה הביקורת, היה מקוט,
לדעתי, לטענה זהירות מצד בלב שחפניין חובא בפניך אישית.

אודה לך על התייחסותך לנושא.

בכבוד רב,

יעקב סלג

3.3.87: מבקר-המדינה פונה לאריאל שרון

השקעה, ולא כהרחבת-השקעה. מכיוון שאישור של תוספת-השקעה מקנה רק מענק קטן מכספי-הציבור, ואילו הרחבת-השקעה נותנת הטבות גדולות יותר, הודיע יהושע פורר, מנכ"ל משרד-התעשייה-המיסור, לי- מנהל מרכז-ההשקעות ב'6 במאי ב' אותה שנה כי שוחח בטלפון עם שניים מחברי ועדת-הערר, והם הסכימו לי- שנות את החלטתם הקודמת ולאשר את ההשקעה כהרחבה.

פורר הורה למנהל מרכז-ההשקעות לתקן את פרוטוקול הישיבה הקודמת, כאילו שבאותה ישיבה התקבלה החי- לטה על הרחבה, ולא על תוספת. ריקליס וגנגר רכשו את השליטה בחברה תמורת 19 מיליון דולר. חיפה כימיקלים לא חילקה רווחים במשך שנים, והעדיפה להשתמש ברווחים להשקעות במפעל. כך נצברו רווחים לא-מחולקים בסך 23 מיליון דולר. מייד לאחר שקיבלו את השליטה, התחילו להוציא את הרווחים לעצמם, ותוך שנתיים מהרכישה משכו 23

בחיפה קיים אחד ממפעלי-הרשנים הגדולים בישראל ובעולם, חיפה-כי- מימיקלים. המפעל היה בבעלות משר תפת של משקיעים פרטיים, הציבור והממשלה.

באוקטובר 1985 ביקש המפעל ממרכז-ההשקעות אישור לתוכנית השקעות של 10 מיליון דולר. מרכז-הה- שקעות כפוף לשר-התעשייה, שהיה אז - כמו היום - שרון. המרכז סירב לאשר את הבקשה.

כמה שבועות לאחר הסירוב רכשו משולם ריקליס ושותפו, אריה גנגר, את השליטה בחיפה-כימיקלים. בפברואר 1986 עירערה החברה על סירוב מרכז-ההשקעות. הנהלת הי- מיפעל הוחלפה בינתיים באנשי ריק- ליס-גנגר, וגם ריקליס עצמו היה אחד ממנהלי-החברה. היחידה המיקצועית של משרד- התעשייה-המיסור המליצה חר-מש- מעית שלא לאשר את הבקשה, אולם ועדת-הערר המליצה ב'17 באפריל לאשר את ההשקעה, אך רק כתוספת-

סמוך ל-1973 הלווה משולם ריקליס, איל-הכספים היהודי החי באמריקה, 200 אלף דולר לאריאל שרון, שפרש מצה"ל בדרגת אלוף עטור-הילת מילחמת יום-הכיפורים. הכסף הועבר לשרון כך: ריקליס הפקיד את הסכום בבנק אקסצ'יינג ושוויואל בשיקגו, שהיה לו סניף בתל- אביב. הסניף בתל-אביב הלווה את הסכום לשרון, ללא ריבית, וזה התחייב להתזירו בתשלומים תוך 15 שנה. בכסף רכש שרון את חוות-שיקמים בבנגב, והפכה לעסק פורח. הפרשה פורסמה לראשונה עלי-די בהעולם הזה (16.11.77). לאחר-מכן פירסמתי כיצד קיבלה החווה של שרון מיכסות-מים מועדפות ועוד הטבות שונות, כאשר שרון היה שר-החקלאות. כפי שפורסם בכלי-התיקשורת ולא הוכחש, ריקליס גם סייע לשרון לאחר מכן במימון מישפטו נגד השבועון טיים. בזה לא הסתיים הקשר בין ריקליס ושרון.